BORDEREAU - 2311 C38

20/03/2014
01 - VON - EV

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, **eerste kamer,** heeft het hiernavolgend vonnis verleend:

In de zaak **13/674/A** Rep. nr. 2014/7232

De ***GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR BEVOEGD EN HANDELEND VOOR HET VLAAMS GEWEST,*** met kantoren te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22,
woonstkeuze doende op het kantoor van zijn raadsman meester

eiser,

hebbende als raadsman meester advocaat, met kantoor te

tegen

1. De heer arbeider, geboren te op wonende te
2. Mevrouw zonder beroep, geboren te wonende te

eerste en de tweede verweerders,

die niet verschenen zijn noch iemand voor hen,

3. De heer bediende, geboren te op wonende te
2. Mevrouw zonder beroep, geboren te op , wonende te

derde en vierde verweerders,

hebbende als raadsman meester advocaat, met kantoor te

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend aan eerste en tweede verweerders op 29 januari 2013 en aan derde en vierde verweerders op 19 februari 2013. De vorderingen werden overgeschreven op het hypotheekkantoor van op respectievelijk met referentie en referentie

De verschenen partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting van 06 februari 2014.

Eerste en tweede verweerders zijn ter openbare terechtzitting van 06 februari 2013 niet verschenen noch iemand voor hen. Tegen eerste en tweede verweerders werd dan ook een vonnis op tegenspraak gevorderd overeenkomstig artikel 747 § 2 van het gerechtelijk wetboek.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door eiser overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERING - VRAAG TOT HET NOG KUNNEN VOORLEGGEN VAN AANVULLENDE STUKKEN

1. Eisende partij vordert:

"Alvorens Recht te doen;

1° Een plaatsopneming te bevelen naar het perceel gelegen te kadastraal gekend onder

2° Te bevelen dat het Diensthoofd van de Stedenbouwkundige Dienst van de Gemeente met kantoren te in het Gemeentehuis aldaar op de voornoemde plaatsopneming zal aanwezig zijn;

Dienvolgens,

De vordering van eisende partij ex artikel 6.1.41 juncto artikel 6.1.43 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens:

1° Verwerende partijen solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot het staken van het strijdige gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te gekend onder hetgeen impliceert:

-het verwijderen van het wederrechtelijk geplaatst tuinhuis;
-het verwijderen van de wederrechtelijk geplaatste carport-halfopen veranda in aluminium en plexiglas;
-het verwijderen van de eventuele vloerplaat en fundamenten;
-het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;
-het verwijderen van de afbraakmaterialen van het betrokken perceel.

En dit binnen een termijn van 3 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder de verbeurte van een dwangsom van 250,00 Euro per dag vertraging, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek;

2° Aan eisende partij machtiging te verlenen om overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verwerende partijen in gebreke zouden blijven, en dit op kosten van verwerende partijen;

3° *Te zeggen voor Recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van Recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;*

4° *Tot slot verwerende partijen solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van eisende partij voorlopig begroot op :*

-Dagvaarding eerste en tweede verwerende partij : 330,40 Euro
-Hypothecaire overschrijving eerste en tweede verwerende partij: 119,62 Euro
-Dagvaarding derde en vierde verwerende partij: 744,15 euro
-Hypothecaire overschrijving derde en vierde verwerende partij: 119,62 euro
-Kosten kantmelding hypothecaire kantmelding eindoordeel herstelvordering : PM

Het vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad en niettegenstaande elke rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling."

2. Derde en vierde verwerende partijen betwisten de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de vordering.

3. Op de pleitzitting van 06 februari 2014 verzocht eisende partij ook dat hij na de plaatsopneming nog aanvullende stukken zou kunnen voorleggen, die ook mee van belang zouden kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de verjaring.

De bouwwerken zijn intussen ongeveer minstens 20 jaar oud. Eisende partij heeft meer dan voldoende tijd gekregen om stukken voor te leggen.

Er is dan ook geen reden om hiertoe nogmaals de zaak uit te stellen.

III. BEOORDELING

a) Enkele feitelijke gegevens (in het kort)

1. Verwerende partijen zijn de vorige (eerste en tweede verwerende partijen) en huidige eigenaars (derde en vierde verwerende partij sinds 1 april 2011) van een perceel, gelegen te . Het perceel is gelegen in een gebied voor toeristische recreatieparken (gewestplan en in een zone voor openluchtrecreatieve verblijven (bijzonder plan van aanleg).

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente had op 09 november 1987 een voorwaardelijke verkavelingsvergunning van 30 maart 1987 gewijzigd.

2. Op 18 oktober 2005 werd er, nadat op 15 september 2005 een aanvraag had ingediend bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een voorwaardelijke regulariserende stedenbouwkundige vergunning verleend waarin ook was voorzien als voorwaarde: *"af te breken constructies volgens aanduiding op het plan, aanbouwsels van de weekendverblijven waardoor de max. bebouwde oppervlakte van 60 m² overschreden wordt."*

3. De technische dienst van de gemeente stelde op 29 juni 2007 vast dat op de desbetreffende kavel de volgens haar noodzakelijke afbraakwerken niet waren uitgevoerd.

De politie van de gemeente stelde vervolgens op 15 oktober 2007 een proces-verbaal op.

4. Eisende partij ging op 17 augustus 2009 over tot het nemen van een herstelvordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand.

Er volgde een niet eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 24 september 2009.

5. Eisende partij nam op 17 februari 2010 een herstelvordering, inhoudende een betaling van een meerwaardesom van 4.741,00 euro.

Er volgde een nieuw niet eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 19 maart 2010.

6. Er volgde een nieuwe herstelvordering, genomen op 01 februari 2011, en dit herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op de zitting van 25 maart 2011 een positief advies.

7. Het openbaar ministerie ging over tot seponering op 23 juli 2012.

Op 17 augustus 2012 bleek dat het tuinhuis en carport-veranda nog niet was verwijderd.

8. Huidige procedure werd opgestart met dagvaarding, betekend op 29 januari 2013 en 19 februari 2013.

b) *Ontvankelijkheid van de vordering*

b) 1) Kantmelding

De vordering is gekantmeld (hypotheekkantoor ref. en ref.).

Aan deze ontvankelijkheidsvoorwaarde is aldus voldaan.

b) 2) Verjaring

1. De verschenen verwerende partijen betwisten ter zitting de ontvankelijkheid van de vordering zodat ook de verjaring dient te worden onderzocht. De zaak wordt (geacht) op tegenspraak behandeld zodat er zich hoe dan ook verdere beoordeling noodzakelijk is.

De verjaringsregels zijn voorzien in artikel 6.1.41, paragraaf 5 V.C.R.O. dat luidt als volgt:

"§5. Het vorderingsrecht van de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen verjaart in afwijking van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek als volgt:

1° in ruimtelijk kwetsbare gebieden : door verloop van tien jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd, evenwel met behoud van de toepassing van artikel 6.1.1, derde lid;

2° in openruimtegebied : door verloop van tien jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd;

3° door verloop van vijfjaren, te rekenen vanaf de dag waarop hef. misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd: in de gebieden die niet sorteren onder 1° en 2°.

Het eerste lid doet geen afbreuk aan de gemeenrechtelijke schorsings- en stuittingsgronden betreffende burgerlijke rechtsvorderingen volgend uit een misdrijf, en aan de gelding van artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

Voor de toepassing van het eerste lid, 2°, wordt onder "openruimtegebied" verstaan:

1° de landelijke en recreatiegebieden, aangewezen op plannen van aanleg, voor zover zij geen ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmaken;

2° de gebieden, aangewezen op ruimtelijke uitvoeringsplannen, die sorteren onder:

a) de catergorie van gebiedsaanduiding "landbouw" of "recreatie", of

b) de subcategorie "gemengd openruimtegebied", in zoverre het gebied geen onderdeel is van het Vlaams Ecologisch Netwerk."

Aangezien het onroerend goed ligt in een zone voor openluchtrecreatie, is de verjaringstermijn van 10 jaar (voorzien in voormeld artikel 6.1.41. paragraaf 5 - 2° VCOR) te bepalen op tien jaar.

2. Eisende partij stelt dat verwerende partijen zich plichtig zouden hebben gemaakt aan het niet naleven van de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning de dato 18 oktober 2005.

Het niet afbreken van de constructies in de periode 2005-2007 zou de verleende vergunning ongeldig maken.

Deze regularisatievergunning (die bovendien niet is aangevraagd door verwerende partijen zelf) is echter in het kader van de beoordeling van de verjaring niet relevant.

Volgens het standpunt van eiser was ook voordien de bestreden constructie niet vergund. De feitelijke toestand (die reeds minstens sinds 1995 bestaat) is aldus in dit standpunt steeds onvergund gebleven en een tussenkomst van een eventuele regularisatievergunning onder voorwaarden kan de loop van de verjaring niet schorsen, stuiten of een nieuwe verjaringstermijn laten lopen.

De regularisatievergunning is trouwens omschreven als een *"voorwaardelijke regulariserende stedenbouwkundige vergunning"*. Het enig gevolg van het niet naleven van de voorwaarden van de vergunning zou enkel tot gevolg hebben dat de vergunning geen uitwerking krijgt (omdat de voorwaarden niet zijn nageleefd).

De toestand van niet vergunning wordt aldus niet op één of andere wijze opnieuw geschorst.

De aanvangstermijn van de verjaring situeert zich aldus ten laatste in 1995 (en zelfs vroeger in 1992).

3. Eisende partij stelt verder dat verwerende partijen ten onrechte enkel het oprichtingsmisdrijf zouden beogen terwijl eisende partij zich verder steunt op het 'voortzettingsmisdrijf'.

Eisende partij verwijst ten onrechte naar de arresten de dato 08 februari 2013 waarbij elke betwisting omtrent het voortzettingsmisdrijf naar de rechtsgeschiedenis is verwezen. De rechtbank zal hieronder verder ingaan op de arresten van het Hof van Cassatie de dato 24 oktober 2013 waaruit juist blijkt dat deze discussie hoe dan ook niet naar de rechtsgeschiedenis is verwezen en het Hof van Cassatie het standpunt van advocaat-Generaal (die uit de door eisende partij uit voormelde arresten getrokken conclusies, die eisende partij ook voorhoudt) juist niet volgt.

Eisende partij kan zich niet steunen op een niet verjaard voortdurend misdrijf van voortzetting, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., lid 1, 1° VCRO en voorheen door artikel 146, 1° DORO, daarbij, stellend dat er een onderscheid is met het instandhoudingsmisdrijf dat schuldig verzuim (nalaten, stilzitten) veronderstelt, terwijl het voortzettingsmisdrijf een continu wederrechtelijk handelen betreft, zoals het actief gebruiken van het berghok.

De stelling van eisende partij, dat een instandhoudingsmisdrijf zich enkel zou beperken tot een passieve houding (nalaten, stilzitten) en zich zou beperken tot een schuldig verzuim, vindt aldus beschouwd nergens steun. Het wetens en willens gebruiken van een wederrechtelijk bouwwerk (in deze het tuinhuis) valt eveneens onder instandhouding, hetgeen thans gedepenaliseerd is.

De appellant tracht aldus ten onrechte toch nog aan het begrip *"instandhouden"* in de zin van artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) een beperkende betekenis te geven, teneinde aan de gevolgen van de tussengekomen depenalisering van het instandhoudingsmisdrijf, tenzij in ruimtelijk kwetsbaar gebied (te dezen niet van toepassing), te kunnen ontkomen.

Het strafbaar feit van instandhouding van bouwwerken of bestemmingswijzigingen zonder vergunning of in strijd met die vergunning bestond/bestaat (in de verleden tijd - ook verder in deze paragraaf - wat betreft de tussengekomen depenalisering van het instandhoudings-misdrijf buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied) in het schuldig verzuim geen einde te maken aan het bestaan van de (wederrechtelijk uitgevoerde) toestand.

Het instandhoudingsmisdrijf is/was een onthoudingsmisdrijf en het schuldig verzuim kan/kon ook bestaan in het gebruiken van het niet vergunde goed. De term *"voortzetten"* is aan de delictsomschrijving van artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. toegevoegd om duidelijk te stellen dat wie een werk of handelingen of wijzigingen (in de zin van artikel 4.2.1 VCRO of van in artikel .4.2.15 VCRO) voortzet ondanks verval of vernietiging van de vergunning of de administratieve of jurisdictionele schorsing ervan, geval dat zich in deze niet voordoet, een strafbaar feit begaat (cfr. voor deze motivering hierboven Gent (negende kamer), 4 oktober 2013, 2009/AR/72).

5. Het Hof van Cassatie oordeelde bij arrest van 24 oktober 2013 als volgt (Cass., 24 oktober 2013, C.2012.0068.N):

1. Krachtens artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is de persoon strafbaar die na 1 mei 2000 een inbreuk pleegt op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het Stedenbouwdecreet 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens deze codex, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn.

2. Krachtens artikel 1.1.2, 7°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt voor de toepassing van deze codex onder "handelingen" verstaan: werkzaamheden, wijzigingen of activiteiten met ruimtelijke implicaties.

3. Uit de voormelde bepalingen volgt dat het gebruik dat strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van de plannen van aanleg vanaf 1 mei 2000 een strafbare handeling kan uitmaken, op grond van artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, voor zover dit strijdig gebruik een ruimtelijke implicatie heeft, hetgeen de rechter in concreto dient na te gaan.

4. De appelrechters oordelen dat:

- het houten chalet in 1972 werd opgericht, zodat de strafvordering met betrekking tot het niet-naleven van de vergunningsplicht alleszins verjaard is;

- artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999 de strafbaarstelling van instandhoudingsmisdrijven in niet-kwetsbare gebieden opheft en het in stand houden/strijdig gebruik van de huidige situatie niet langer een misdrijf kan zijn waaraan strafrechtelijke sancties kunnen worden gekoppeld;

- wat het stakingsbevel betreft, een rechter van oordeel kan zijn dat gelet op het jarenlange gebruik, het stakingsbevel in de gegeven situatie niet meer gericht is op de voorkoming van een aantasting van de goede ruimtelijke ordening.

Door aldus te oordelen geven de appelrechters te kennen dat het strijdig gebruik geen ruimtelijke implicatie heeft en verantwoorden zij hun beslissing naar recht.

Het onderdeel kan in zoverre niet worden aangenomen.

"

6. In een tweede arrest van dezelfde datum besliste het Hof van Cassatie als volgt (Cass., 24 oktober 2013, C.2012.0069.N):

1. Krachtens artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is de persoon strafbaar die na 1 mei 2000 een inbreuk pleegt op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het Stedenbouwdecreet 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens deze codex, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn.

2. Krachtens artikel 1.1.2, 7°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt voor de toepassing van deze codex onder "handelingen" verstaan: werkzaamheden, wijzigingen of activiteiten met ruimtelijke implicaties.

3. Uit de voormelde bepalingen volgt dat het gebruik dat strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van de plannen van aanleg vanaf 1 mei 2000 een strafbare handeling kan uitmaken, op grond van artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, voor zover dit strijdig gebruik een ruimtelijke implicatie heeft, hetgeen de rechter in concreto dient na te gaan.

4. Het onderdeel dat geheel ervan uitgaat dat het gebruik dat strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van de plannen van aanleg, ingevolge de voormelde bepaling vanaf 1 mei 2000 steeds een strafbare handeling uitmaakt, berust op een onjuiste rechtsopvatting en faalt mitsdien naar recht.

5. De subsidiair aangevoerde grieven zijn afgeleid en mitsdien niet ontvankelijk.

Tweede onderdeel

6. Krachtens artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is de persoon strafbaar die de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

Krachtens artikel 4.2.1, 5°, c), Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen of tenten.

7. Deze bepalingen stellen enkel strafbaar het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, dit is het herhaaldelijk plaatsen van dergelijke inrichtingen op een stuk grond, maar niet het gebruik van deze inrichtingen als dusdanig.

8. Het onderdeel dat geheel ervan uitgaat dat het recreatief gebruik als weekendverblijf van een zonder stedenbouwkundige vergunning geplaatste verplaatsbare inrichting het in artikel 4.2.1, 5°, c), Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bedoelde misdrijf oplevert, berust op een onjuiste rechtsopvatting."

7. Er kan in huidig dossier worden opgemerkt dat de constructies ten laatste reeds in het jaar 1995 en zelfs 1992 moet zijn geplaatst.

Het louter gebruik van de aangevochten constructies heeft geen enkele ruimtelijke implicatie. Deze constructies staan er al vele jaren en ook uit de voorliggende foto's blijkt de afwezigheid van een dergelijke impact. De constructies van tuinhuis-carport-open veranda zijn in oppervlakte relatief beperkt zonder enige grote impact en alles kadert visueel mee in het globaal project wat ook blijkt uit het fotodossier van eiser (zie stuk 12: reportage op 11 juni 2010 waarbij geen duidelijk uitspringende gedeelten de bouwlijnen zouden wijzigen).

Het gebruik zonder vergunning heeft aldus geen enkele ruimtelijke implicatie zodat dit gebruik in huidige situatie ook geen strafbaar gegeven meer uitmaakt. Alle verdere verwijzingen van eisende partij doen dan ook niet meer ter zake.

Aangezien de verjaringstermijn is beginnen lopen vanaf 1995 (en zelfs vanaf 1992) en de dagvaarding pas is betekend in 2013 is de hierboven vermelde verjaringstermijn reeds lang verstreken.

8. Aldus kan enkel worden vastgesteld dat de vordering van eisende partij verjaard is zodat er geen verdere onderzoeksmaatregelen noodzakelijk zijn.

De vordering is immers hoe dan ook reeds niet ontvankelijk wegens verjaring.

c) Kosten van het geding

Eisende partij wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding die zij dus zelf dient te dragen.

Partijen hebben echter geen recht op enige rechtsplegingvergoeding (cfr. Grondwettelijk Hof, 08 maart 2012 en 25 april 2013).

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK,
in eerste aanleg en op tegenspraak, als volgt:

Verklaart de vordering van eiser niet ontvankelijk.

Veroordeelt eisende partij tot de kosten van het geding, in zijn hoofde niet te begroten.

Zegt voor recht dat partijen wederzijds geen rechtsplegingvergoedingen verschuldigd zijn.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Sluit de mogelijkheid van kantonnement niet uit.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op **twintig maart tweeduizend veertien**.

Aanwezig zijn:

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend;
, griffier.